

Arrest

nr. 151 553 van 1 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
bijgestaan door zijn wettelijke vertegenwoordiger X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, en wordt bijgestaan door zijn wettelijke vertegenwoordiger X, op 1 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. HOOYBERGHS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U werd geboren in België op 5 november 2003 en bent dus minderjarig. Uw ouders, S. G. (...) en L. M. (...) (O.V. X) zijn destijds uit Armenië gevlucht omdat het leven er slecht was en er oorlog was. Zij dienden een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 1 september 1999. Dienaangaande besloot het CGVS in 2005 tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling. Het beroep dat uw ouders tegen deze beslissing indienden bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd zonder voorwerp verklaard. Uw ouders verkregen uiteindelijk wel een verblijfsvergunning van onbepaalde duur, zij het onder een andere identiteit, aangezien ze bij hun asielaanvraag in 1999 gebruik gemaakt hadden van een valse identiteit. In 2010 besloten uw ouders hun ware identiteit kenbaar te maken. Dit leidde

ertoe dat hun verblijfsvergunning in 2011 werd ingetrokken. Uw vader diende daarom op 29 september 2014 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 14/10/2014 werd afgesloten met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 12 november 2014 kregen uw ouders ruzie, waarna uw moeder vertrok. Sindsdien heeft u geen contact meer met haar gehad en heeft u ook geen nieuws meer over haar. Op 30 december 2014 diende u als minderjarige zelf een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, samen met uw oudere broer, G. G. (...) (O.V. 4.869.667). U wil niet naar Armenië gaan omdat u er niets heeft, u de Armeense taal niet beheerst en u er helemaal opnieuw zou moeten beginnen. U vreest dat u om die redenen gepest zal worden en u in Armenië geen vrienden zal hebben.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw geboorteakte, een vonnis met betrekking tot naamsverandering, schoolattesten en een Unicef-publicatie over het onderwijs in Armenië.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Belgische autoriteiten om asiel hebt gevraagd omdat u niet naar Armenië wil gaan. U beheerst de Armeense taal immers niet, kent het land niet, heeft er niets en vreest dat u er om die redenen gepest zal worden (CGVS, p. 8-9).

U maakte echter niet aannemelijk dat er ten opzichte van Armenië in uw hoofde sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

Vooreerst riep u in dat u de Armeense taal niet kent, het een moeilijke taal is en het voor u niet mogelijk is om de taal te leren omdat u in België wil blijven (CGVS, p. 8). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de inspanningen en de aanpassingen die het aanleren van een nieuwe taal vergt, moet erop gewezen worden dat het loutere feit dat u de Armeense taal niet beheerst en ze bijgevolg zou moeten leren, geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt. Zodoende kan op dit punt in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Verder riep u in dat u in Armenië bijna niets heeft en u er geen vrienden zou hebben (CGVS, p. 8). U maakte echter niet aannemelijk waarom u in Armenië geen vriendschappen zou kunnen opbouwen. Gevraagd waarom u in Armenië geen vrienden zou kunnen maken, antwoordde u namelijk dat u geen vrienden zou kunnen maken omdat u in het eerste leerjaar zou zitten en dat niet leuk voor u zou zijn en u bovendien gewoon niet wil (CGVS, p. 8-9). Hieruit blijkt echter geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Zij er in dit verband trouwens ook op gewezen dat u in Armenië nog over familie beschikt waarop u mogelijk kan terugvallen (CGVS, p. 6) en u ook vervoegd wordt door uw vader. Ook op dit punt is er in uw hoofde dus geen sprake van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verklaringen dat u in Armenië gepest zou worden omdat u de taal niet kent (CGVS, p. 9), moet opgemerkt worden dat dit loutere vermoedens zijn die u op geen enkele wijze kon staven. U verklaarde wel dat u zelfs vreest voor uw leven in Armenië omdat u er gepest zou worden. Op de vraag wat er dan concreet zou gebeuren als u in Armenië gepest zou worden, antwoordde u dat men u zou uitlachen en zou zeggen dat u dom was (CGVS, p. 9). Dergelijk gedrag, hoe laakbaar ook, is echter onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Uw advocaat wierp ten slotte nog op dat een uitwijzing naar Armenië in uw hoofde een schending zou inhouden van uw recht op onderwijs omdat het onderwijs in Armenië van mindere kwaliteit zou zijn dan het Belgische onderwijs. Zij er evenwel op gewezen dat uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat het recht op onderwijs slechts inhoudt dat elkeen toegang moet hebben tot effectief onderwijs, dit is onderwijs dat voldoet aan een minimale standaard. Het feit dat de kwaliteit van het onderwijs in Armenië mogelijk lager ligt dan die in België, houdt zodoende geen schending van het recht op onderwijs in en geeft evenmin aanleiding tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in uw hoofde. Hoewel het Armeense onderwijssysteem mogelijk van mindere kwaliteit is dan dat in België en een overschakeling naar het Armeense onderwijs aanpassingsmoeilijkheden met zich kan meebrengen, kan er immers geen intentie vanwege de Armeense autoriteiten worden vastgesteld om de kinderen, met de middelen waarover de autoriteiten beschikken, redelijk onderwijs te ontzeggen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. Er kan evenmin worden vastgesteld dat het onderwijssysteem u dusdanig zou belemmeren dat het u niet in staat zou stellen om uw leven in Armenië op te bouwen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat in het kader van de

tweede asielaanvraag van uw vader, S. G. (...) (O.V. 4.869.667), in oktober 2014 besloten werd tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. In het kader van de eerste asielaanvraag van uw beide ouders werd destijds besloten tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van de problemen die uw ouders destijds in Armenië zouden hebben gekend.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, een vonnis met betrekking tot naamsverandering, schoolattesten en Unicef-publicatie over het onderwijs in Armenië) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte, het vonnis en de schoolattesten bevatten immers louter informatie aangaande uw identiteit en/of opleiding, die hier evenwel niet betwist wordt. De Unicefpublicatie aangaande het onderwijs in Armenië vermag evenmin bovenstaande beslissing te wijzigen. Vooreerst dateren de meest recente bronnen waarop deze publicatie is gebaseerd van 2008 waardoor dit document bijgevolg geen informatie bevat over de huidige onderwijssituatie in Armenië. Daarnaast blijkt uit deze publicatie dat de kwaliteit van het onderwijs in Armenië een blijvende uitdaging vormt. Nergens uit dit document blijkt evenwel dat de Armeense autoriteiten de intentie hebben om de kinderen redelijk onderwijs te ontzeggen. Evenmin kan op basis van dit document worden vastgesteld dat het onderwijssysteem in Armenië u dusdanig zou belemmeren dat het u niet in staat zou stellen om uw leven in Armenië op te bouwen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van “artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het aanvullend protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen”, van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verweer herneemt dat zij de Armeense taal niet machtig is waardoor zij door andere kinderen zou gepest worden en een schoolachterstand zou oplopen oordeelt de Raad dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.3.1. Verzoekende partij werpt op dat het niet noodzakelijk is dat voor een erkenning van de status van vluchteling “effectief daden van vervolging hebben plaatsgevonden”, doch een toekomstige vervolging volstaat en dat niet alleen een bedreiging van het leven, de vrijheid en, of de fysieke integriteit noodzakelijk is, doch ook discriminaties in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij *in casu* duidelijk een beoordeling naar de toekomst heeft gedaan daar alle door verzoekende partij voorgehouden elementen van vrees, in het bijzonder het niet kennen van de Armeense taal en het Armeense onderwijs, zich enkel in de toekomst

zullen kunnen voordoen wanneer verzoekende partij zich op Armeense bodem bevindt. Deze voorgehouden mogelijke problemen werden ook aldus in de bestreden beslissing besproken.

Verder merkt de Raad betreffende de niet nader gepreciseerde discriminaties evenwel op dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Verzoekende partij toont niet aan dat een mogelijke en derhalve hypothetische negatieve houding jegens haar omwille van het niet machtig zijn van de Armeense taal dermate ingrijpend is dat het leven in haar land ondraaglijk zou zijn. Bovendien geeft verzoekende partij in het verzoekschrift zelf aan dat er aanpassingsmoeilijkheden zullen zijn wat *in se* wijst op de mogelijkheid zich effectief aan de Armeense samenleving aan te passen en zich de Armeense taal eigen te maken. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat dit voor haar absoluut onmogelijk zou zijn.

Voormeld betoog van verzoekende partij kan derhalve niet worden aangenomen.

2.2.4. Waar verzoekende partij meent dat het weghalen van een minderjarige uit zijn vertrouwde leefomgeving een onmenselijke en vernederende behandeling betreft, bemerkt de Raad dat onderhavige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft en dat niet kan worden ingezien hoe de loutere verwijdering op zich een grond kan zijn voor de toekenning van enige vorm van internationale bescherming. Verzoekende partij toont dit evenmin aan. Indien verzoekende partij het minderjarig karakter wenst te benadrukken bij verwijdering wijst de Raad er nog op dat verwerende partij desbetreffend terecht stelt dat zij zal worden vervoegd door haar vader, een vaststelling die trouwens door verzoekende partij niet wordt aangevochten.

2.2.5. Ook aangaande de schending van het recht op onderwijs beperkt verzoekende partij zich louter tot het hernemen van de gegevens dat zij tot op heden in België onderwijs heeft gevolgd, dat er sowieso aanpassingsproblemen moeten worden verwacht en dat het onderwijssysteem in Armenië minder kwalitatief is. De Raad wijst er nogmaals op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.6. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.2.7. Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat zij nog een oudere broer heeft die vreest in Armenië te worden opgeroepen voor het vervullen van zijn militaire dienst stelt de Raad vast dat dit een asielmotief betreft eigen aan de asielaanvraag van de broer van verzoekende partij en bij beslissing van verwerende partij van 26 februari 2015 laatstgenoemde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd bij arrest nr. 151 552 van 1 september 2015.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 12 februari 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit bijgestaan door haar vader-voogd en haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT